

## CARTA DOMINICAL

20 DE JUNY DE 2021

### RESSÒ DE LA PARAULA Per la vida humana

El proper dia 25 entra en vigor la nova Llei Orgànica que regula l'eutanàsia, permetent-la en determinats casos i circumstàncies.

Aquest fet és greu. No sols per la llei en si mateixa, la pràctica concreta de la qual planteja molts seriosos problemes, sinó, sobretot, per les raons que pretenen defensar-la. És a dir, per la mentalitat en la qual es basa. En definitiva, considerem que és una llei, que, promulgada pretesament per respecte a la llibertat individual, en realitat atempta contra la dignitat mateixa de la persona humana.

Criticar o lluitar contra aquesta llei pot semblar que amb això es pretén entaular una batalla enfront dels legisladors o els polítics que la defensen. No és així, de cap manera. El que es pretén és defensar la vida i la dignitat de la persona. Concretament es pretén precisament el dret a una mort digna.

En aquest cas, com en tants altres, mirem de donar raó de la nostra postura, encara que d'antuvi acceptem que potser no s'accepten els nostres motius, per la senzilla raó que partim de conceptes de "dignitat humana, llibertat, drets humans", diferents. La nostra voluntat continua sent, no "vèncer", sinó convèncer mitjançant el diàleg. I no per aconseguir una major influència o poder, sinó perquè desitgem salvar l'ésser humà. Desitgem salvar en concret la persona humana en la seva integritat i, d'una manera particular, la persona humana feble i sofrent.

Què és l'eutanàsia? Com passa en el cas de l'avortament intencionat, es pot vestir amb paraules més o menys suaus, però en definitiva l'eutanàsia és una acció del metge, que busca provocar la mort del pacient, a fi d'evitar-li un sofriment. L'eutanàsia pretén solucionar el sofriment matant al qui pateix.

Volem oferir en positiu la postura de l'Església, secundada per la ciència, la intel·ligència, el coneixement de la realitat i la competència d'un

gran nombre de professionals i associacions internacionals del món de la salut.

Pretenem una mort digna per a aquella persona que pateix i es troba en un estat terminal de la seva vida. Què entenem per "una mort digna"?

- La mort "més digna" és aquella que és acceptada i assumida lliurement, després d'una informació clara sobre l'estat de salut i els possibles tractaments.

- És aquella que es dona havent rebut tota l'atenció sanitària possible per a la sanació, sense l'aplicació de tractaments desproporcionats (aferrissament terapèutic), però, si és el cas, amb l'administració de les cures pal·liatives correctes per a l'alleujament del dolor.

- És la mort esdevinguda en circumstàncies de respecte i afecte, si pot ser amb la companyia d'éssers estimats i amb l'atenció espiritual adequada, segons la fe i les conviccions pròpies.

Per què l'eutanàsia i no es promou el tractament de cures pal·liatives? ¿No serà que en defensar l'eutanàsia ens estem traient un pes de sobre?; ¿no serà que ens molesta que el malalt que sofreix al nostre costat constitueixi una càrrega, personal i econòmica, per a nosaltres, per a la societat?; ¿no serà que l'eutanàsia és la solució més fàcil, còmoda i rendible?

La mort és el moment en què es posa en joc la gran qüestió del sentit de la vida. I és la fe allò que il·lumina aquesta decisiva qüestió: què significa viure, morir, emmalaltir, sofrir, treballar, gaudir, créixer, estimar, etc. Per això la mort ha de ser l'acte "més humà", el moment que demana preparació remota i, si pot ser, consciència present.

## CARTA DOMINICAL

27 DE JUNY DE 2021

RESSÒ DE LA PARAULA

### El dret del desvalgut

Seguim compromesos en la defensa de la vida humana.

I hem reconegut la dificultat que trobem per a iniciar un diàleg obert i sincer amb els qui defensen l'eutanàsia. Tal com diem, partim de conceptes de “dignitat humana, llibertat, drets humans”, diferents. És inevitable en aquest punt relacionar la qüestió de l'eutanàsia amb la de l'avortament provocat. En tots dos casos trobem el mateix obstacle: el diàleg que vaig mantenir amb una defensora de l'avortament provocat va arribar a un punt en què ja no podíem avançar. Ella tenia molt clar que el dret a la llibertat individual de la mare prevalia sobre el dret a viure del fill engendrat en el seu si.

Un altre dia vaig ser convidat a un col·legi per a trobar-me amb els alumnes de l'últim curs de batxillerat. Mantinguérem un diàleg lliure. Una jove em va interpel·lar dient que per quina raó l'Església no acceptava l'eutanàsia en cas de malalts terminals i afectats per grans sofriments, si ells la demanaven. Vaig notar, per la seva vehemència, que potser havia conegut de prop algun cas semblant. Per això vaig començar responnent que jo coneixia casos concrets de persones en situació de profund dolor i abocades a una mort certa. Però vaig acabar dient que, per als cristians, la vida d'una persona val, és digna de ser viscuda, estigui en la situació que estigui, mentre aquesta persona pugui estimar (independentment del nivell de consciència actual). Ella va respondre que hi ha situacions en què no es pot estimar.

Arribem a un punt en què les concepcions bàsiques sobre “amor”, “valor i dignitat”, dret a viure, sentit de l'existència, etc. anaven per camins diferents. Crec que era ocasió de

testimoniar davant el grup de joves aquests missatges, que són centrals en la nostra fe. No sé si me'n vaig sortir.

Com donar a entendre que no som –ras i curt– lliures, no tenim simplement dret a ser-ho, sinó que “és la Veritat el que ens fa lliures” (Jn 8,31-32), una Veritat, ben cert, que cal buscar i que s'aconsegueix després d'un seguiment constant i apassionat...?

La veritat d'una persona malalta terminal, afectada pel dolor, per a nosaltres, és molt diferent de la veritat i el valor que li sol donar una societat basada en la utilitat, el rendiment o la denominada “qualitat de vida”. Què significa “qualitat de vida” en boca d'un jutge, que ha de sentenciar segons la llei vigent, o d'un sanitari que apunta la possibilitat de l'eutanàsia, o d'un familiar del malalt, que, en nom de l'afecte, autoritza l'eutanàsia?

No cal recordar aquí que l'Església no defensa el sofriment, sinó l'aplicació de cures pal·liatives en casos extrems.

L'inici de la vida humana, com el seu final, estan marcats pel desvalgut. Però “desvalgut”, per al cristià (i per a no pocs inspirats en un sa humanisme) no significa “no vàlid” per a la vida, sinó veritablement digne d'ésser particularment estimat, que requereix l'ajuda dels qui encara “som vàlids”... fins que Déu vulgui.